Franc,
Deze bundel is geweldig. Ik vroeg je om een exemplaar nadat ik op je website de aankondiging had gelezen, en ik begreep dat ik dit boek niet moest missen. Ik heb de recensie nog niet naar het AD gestuurd, dit omdat het niet middenpaginavullend is en gecombineerd moet worden met een andere recensie. Maar jij kan hem natuurlijk gebruiken en plaatsen waar je wilt.

Eric, die een vrije ochtend heeft, deze vult met schrijven en plantjes water geven en zich opmaakt voor een middagje kiezen trekken en plomberen.

Over 'Buitenaards koraal' van Mark de Haan.
door Eric de Brabander

De zaterdag opende zich als door een teer mechaniek. Een dergelijke zin is als een haiku, geen woord teveel. Zo'n ochtend stel ik me voor, zittende voor het raam, het licht dat onmerkbaar feller wordt, vogels die met hun getjirp kenbaar maken dat ze wakker zijn, de prikkelende geur van versgezette koffie die uit de keuken komt.
Het zijn dit soort zinnen die mij boeien in het korte verhaal. Want net als in een lijvige roman moet alles, de personen, de locatie, de tijd, de gebeurtenissen, een plaats krijgen. Alleen, er is zo weinig plaats. Mark de Haan opent met deze zin, -*de zaterdag opende zich als door een teer mechaniek*-, zijn eerste verhaal van de verhalenbundel *Buitenaards koraal* die onlangs uitgegeven werd door mijn eigen uitgever In de Knipscheer. En dat was voldoende om mij de bundel in te trekken.
Kwade tongen beweren dat 'korte verhalen zijn als vingeroefeningen, opstapjes naar het ware werk: de roman. Flauwekul.' In Japan is het korte verhaal groter dan de roman, in Amerika ook. Engeland leverde meesters van het korte verhaal op als William Somerset Maugham en Roald Dahl. In Nederland verschijnen amper bundels en is het dan al een tijdje geleden dat er een literaire prijs gegund werd aan het korte verhaal.
Korte verhalen lezen is, zo vermoed ik, te vermoeiend voor boekenwurmen. Schrijvers hebben daar geen schuld aan, lezers hebben domweg geen zin in korte

verhalen. Lezers willen langere tijd meeleven met een personage. Een vuistdikke roman is als erwtensoep waarin stukjes worst en spek, die de groene brij interessant houden. Het korte verhaal is de worst en het spek. Zonder de soep.

'Buitenaards koraal' slaat op de ontsierende satellietschotels die aan de gevels hangen van de huizen in vinexbuurten.

De Haans verhalenbundel begint met een verhaal over een moslimjongen met een krantenwijk, die er achter komt dat vreemdelingenhaat in de chromosomen zit van elk mens. Vervolgens een vertelling waarin een groep jongelingen de oorlog verklaart aan de mobiele telefoon die het virtuele leven voorstelt dat echt leven verstikt. '*Er is een enorm verschil tussen wat mensen willen dat je denkt en hoe het echt is. Mensen willen dat je denkt dat hun leven fantastisch is. Dat ze het de hele dag door ongelofelijk naar hun zin hebben, dat ze nooit zelf hoeven te koken bijvoorbeeld, behalve als ze vijfendertig vrienden over de vloer hebben, wat vanzelfsprekend een alleen maar gezellig feestje is, dat ze ongeveer elf maanden per jaar op vakantie zijn en dat, waar ze ook heen gaan, de zon altijd schijnt.'*

Het verhaal *Hond* is magisch realistisch te noemen en gaat over een meisje dat voor onbepaalde tijd voor een hond moet zorgen omdat de eigenaresse van het huisdier naar een andere wereld vertrekt. In enkele bladzijden stelt de auteur een veelvoud aan existentiële vraagstukken aan de orde.

En nog vier andere verhalen. Het ene met nog fraaier taalgebruik dan het andere, alle vier even bevreemdend. Het zijn geen verhalen om voor het slapen gaan te lezen want de kans dat je uren wakker blijft is te zeer aanwezig. Elk verhaal roept vragen op die leiden tot zelfonderzoek. Dat is de kracht van deze bundel. Het zou eeuwig zonde zijn als deze korte verhalenbundel niet de aandacht gaat krijgen die hij verdient.

Mark de Haan * *Buitenaards koraal*. Verhalenbundel ISBN 978 94 93214 19 4

Bron: e-mail aan Uitgeverij In de Knipscheer, 24 juni 2021